

כז:

עין משפט
גר מצוה

בבא א"מ פי' מהלכות
יו"ט הלכה ג טור
ש"ס א"ח פי' מהלכות
ט [טוסי' י"ד פי' ש"ס
ט"ו ג'
בבא א"מ פי' מהלכות
יו"ט הלכה טו טוסי' א'
כ"ד מהלכות ט
טוסי' י"ד פי' ש"ס ט'
בבא א"מ פי' מהלכות
יו"ט הלכה טו טוסי' א'
ל"ז מהלכות טו טוסי' א'
ל"ח מהלכות טו טוסי' א'
טק ספ"ק ב':

רבינו חננאל

וכן רבה היה חייף
בעיר, ואייתו ליה בכור
לבקרו, דלי ורשיה וזאת
למזא, ואמר ליה ויל
האיגרא ותא למתא, אחא
למתא, א"ל איך נפל
ביה האי מומא, א"ל
כבור חיי שנינו דרמו
מאתריה דהוצא, הכניס
ראשו בין הוצא לאכול
שעורים, פרישה כלומר
חנק הקין שמהו, א"ל
ודלמא חיי נמי ליה,
א"ל לא, ונפא דאמרו
למאן, ונפא מוס לא
יהיה בו, א"ל פי' שלא
יהיה בו מום, אבל אם
יש בו מומא לאוכלו
כמורא, נמיין שאמרו
לגורו לו מום, שלא
יביא בעד יתן כאינו
של בני נביא שיבא כלב
ורטלו, חיל כל מוס לא
יהיה בו מעמו, כמאן
שאמרו לגורו לו, מתי'
כהמה שמה לא יזינה
מקומה בוי, משנה זו
סחם סחיה, וקתי לאר
יונה מקומה, ליאמ
תן סחמא דלא כרי'
שמעון, דתמן מחתין את
הדלוטין לפני הבהמה
ואת הנבלה לפני הכלבים,
ואמרינן אפילו תימא ר'
שמעון, ומתנין בשמה
בירי, וסדרה ר' שמעון
בשהוי כעבר יריט בחיים
ומתו ביריט שאמרינן
לטלתא, הניחא למר
בר אימירי משיבא דרבא
דאמר מודי ר' שמעון
בבעלי חיים שמתו
שאמרינן, אלא למיד'
חלוק היה ר' שמעון
אפילו בבעלי חיים שמתו
ביריט, שמתו לטלתין
וליתוסן לפני הכלבים,
מא איכא לימיה,
חרבמא ועירי למשנתו
כבהמת קדישין שנתנה
קבורה, ואמר להאכילה
לכלבים, לפיכך לא
יונה מקומה, ואמרינן
מתני' מי דיקא דבהמת
קדישין היא, וקתי
עליה ועל הבהמה, עליה
דומיא דחלה, מה תלה
דרש אף בהמת קדיש'
דייקין מינה טעמא
היה כבהמת קדישין, הא
בהמה רחולין שמה
ביריט מותר לטלתא
אליביה דר' שמעון,
הניחא למיד' חלוק היה
ר' שמעון בבעלי חיים
שמתו שמתו לטלתין,
אלא למיד' מודי היה
שאמרינן מא איכא

אין צדין פרק שלישי ביצה

ועל החלה שנשמאת לא יזינה מטקופה. פרש"י דלמאי חזי או
לאכילה הא טמאה היא או להסקה תחת תבשילו אין שורפין
קדישין ביריט ובי"ט ירלנה לפני כלבו דלמרינן כפסחים (דף ג' וס')
גבי תרומת חמץ ומרינה לפני כלבו וי"ל דמרינה לכלבו דאין

א"ב"ט שיו"ל קא משייל היכי הוה עוברא כי
הא דההוא גברא דאייתי בוכרא לקמיה
דרבא אפניא דמעלי יומא טבא הוה יתיב
רבא וקא חייף רישיה דלי עיניה וחזייה
למומיה א"ל זיל האיודא ותא למחר כי אחא
למחר אמר רבי הוה עוברא א"ל הוה שדיין
גימא בהדי דבעי למיכל עייל רישיה ופרטיה
הוצא לשפותיה א"ל דלמא את גרמת ליה
א"ל לא ומנא תימרא דגרמא אסור ד' דתניא
ימם לא היה בו אין לי אלא שלא יהיה בו
מום ימניין שלא יגרום לו על ידי דבר אחר
שלא יביא בצק או דבלה ויניח לו על גבי
האון כדי שיבא הכלב וישלנו ת"ל זיל מוס
יאמר מוס ואמר כל מוס: מתני' זיל בהמה
שמתה לא יזינה במקומה ומעשה ושאלו
את רבי טרפון עליה ועל החלה שנשמאת
ונכנס לבית המדרש ושאל ואמרו לו לא
זיום במקומם: גמ' לימא תנן סחמא דלא
כר' שמעון (ד'תנן) ר' שמעון אומר "מחתכין
את הדלוטין לפני הבהמה ואת הנבלה לפני
הכלבים" ר' יהודה אומר אם לא היתה נבלה
מערב שבת אסורה אפילו תימא ר' שמעון
מודה ר' שמעון בבעלי חיים שמתו שאמרינן
הניחא למר בר אמימר משמיה דרבא
דאמר מודה היה רבי שמעון בבעלי חיים
שמתו שאמרינן שפיר אלא למר בריה דרב
שמעון אפילו בבעלי חיים שמתו שמתו
מאי איכא למימר ה"רנומה ועירי בבחבת
קדישין דיקא נמי דקתני עליה ועל החלה
שנשמאת מה חלה דקדישא אף בהמה
דקדישא אלא טעמא דקדישא אף דחולין
שריא הניחא למר בריה דרב יוסף משמיה
דרבא דאמר חלוק היה ר' שמעון אף בבעלי
אמימר משמיה דרבא דאמר מודה היה רבי
שמעון בבעלי חיים שמתו שאמרינן מאי
איכא למימר הכא במאי עסקינן במסוכנת
ורברי הכל: מתני' אין נמנין על הבהמה
אין נמנין אמר רב יהודה אמר שמואל אין
פוסקין דמים לכתחלה על הבהמה ביו"ט היכי
עביד אמר רב מביא שתי בהמות ומעמידן
זו אצל זו ואומר זו כוז תניא אבל
בסלע הריני עמך בשתיים אבל
למימר מתני' דיקא לאשמועינן דחולין שריא ר' שמעון ולא ר' שמעון:
הכל במאי עסקינן כפסוקה: לעולם ר' שמעון היה ומתני' כמסוכנת דשרי ר' שמעון זה ואמר מחתכין את הדלוטין כו' הלכך טעמא
דקדישין לא יזינה הא דחולין שריא: מתני' אין נמנין. גמ' מפרש מאי היא: אכל. שחט הוא הטבח בלא פסוק דמים ומחלקין אותה
ביניהם ולמחר יפסקו להם דמים: גמ' * אין פוסקין דמים. דמקא וממכר בשבת וכו' אסור * בספר עזרה (תמיה ג'): היכי עביד.
דקמי שחט הוא ומחלקין ביניהם היכי עביד שידעו למחר כמה היתה שזה לפסוק דמיה: מביא. להם ביריט שתי בהמות שזת
ויאמר ראו שזו כוז ולמחר שמין את הנומרת: הריני עמך. נמנה על בהמה זו כסלע והיינו כשמואל דאמר אין פוסקין לה דמים ביריט:
מתני'

וכ"ט שיו"ל קא משייל. פעמים שהיה טרוד בעיריט ומשרלה המומין
אומר לו לך עכשו וזה שאלו על המוס אף כזו לו
מפני שנחשדו כהנים על הבהמות להטיל בהם מוס דתמן (בבביות
דף ג' ה') כל המומין הראויים
רועי כהנים אין נאמנים ויכריז להביא
עדים שמאליו כזו לו: הסווא גברא.
הוה: דלי עיניה. כוז עיריט:
הווא. גדר של קוליס: סווא עיריט
שערי ככך גיסא דהווא. שערין
היו מושלטים מעבר לגדר והכבוד
היה לעבר השני: ופרטיה לשפופיה.
קדע שפתוי. והיא שניה בנומי
הככור שפתו שנפגמה (לעולם הוא
יכיר: אם גרמא ליה. מדעת נתת
השעורים שם שנחשדתם על הבהמות
מפני טורח הגדול והיציאה האטל
עליו שפרזל אינו מטפל בו אלא
שלושה מדשים ונותן להן: לא יביא.
קרי ביה לא יהיה: הי"ג מוס לא יהיה
בו אין לי אלא כו'. אי כחמ מוס ולא
תבז כל לא היה לו לאסור גרמא
אלא נתינת מוס ממא אלב עכשו
ואמר כל מוס לאסור גרמא:
מתני' חלס שנשמאת. אינה ראויה
לכסן ניהו דהא נכחילה אסורה
לעולם ובהסקה זו לתמה ללבו ביריט
אסור דאין מבערין קדישין טמאים
מן העולם ביריט ואפילו ע"י אכילת
בהמה דק"ל"ט שאין שורפין קדישין
ביריט ולא חלוק דוקא שריא שמוס
דהנערה שאל לנורן א"ל דהא אין
מלתיקן בשמן שרפה ביריט הבערה
לנורן היא דמלקת נר ביריט נורן
אכילה היא ומותרת אפילו הכי בשמן
שרפה לא והוא שזן מרומה שנשמאת
דגומת הכמוז היא שאין קדישין
טמאים מתבערים ביריט דרמנא
אחשבה להנערת דמבי כזאם ישרף
(ויקרא ו) הלך מלאכה היא: גמ'
ואם נכנס לפני הכלבים. וכשמנכנלה
בשבת קאמר מדפליג רבי יהודה עלה
ואמר אם לא היתה נבלה מע"ש
אסורה לפי שאינה בין המוכין: כבעמ'
חיים. כזהם בריהם בין השמשות:
שמו. ביריט: שאסורים. וכי שריא
כמסוכנת בין השמשות דעמיה
עלויה להאכילה לכלבים: כבעמ'
קדישין. שאסורה כהנאה וטעונה
קבורה והינה נפידת דעניה העמדה
והערכה אי נמי אין פודין קדישין
להאכל לכלבים ואפילו למאן דאמר
פודין ביריט לא פרקי לה הלכך לא
זויה: אלא טעמא דקדישין. כיון
דייקא מתני' למתנייה דומיא דחלה על
כרמך שמעינן מינה דדוקא כקדישין
נקט ופרטינן אלא טעמא דקדישין
בתמיה: הא דחולין שריא. לכלבים
ולא מתקרא משום מוקפה: הניחא
למר כריה דרב יוסף כו'. איכא

מסורת הש"ס

א) בבביות ג': [מנחות ו'];
ב) א"ש בבביות ג'. אחא
יקן וריא כשאלות פ' ב'
פי' ח' (א) ג' שם בבביות
אחא חלה מוס ואמר כל
מוס. (ד) שבת ק"ט. (ה) ויל
דמנא. (ו) לעיל ג'. פי' שם
שבת ק"ט: ע"ש. (ז) שפתיים
ו'. (ח) שבת ק"ט. (ט) דרב
וירא שסו ויחמא זיל דרבא
וקן הויה שס. (י) שבת קמ"ח.
כ) [תוספ' פי"ג. (ל) בבביות
ג'. (מ) שבת ק"ט: כד. (נ)
ג'. (ו') רש"י לקמן ג'. ד"ה
משום מקח וממכר.
פ) [ש"ס ח"ט שבת ק"ט:
ד"ה ו' ופסחים ט'. ד"ה
לא תקרא.].

תורה אור השלם

1. ואיש כי יקריב זבח
שלימים ליה לפניך ביד
או לזבחה בבקר או
בצאן חמיי יחיד לזבוח
כל מום לא יהיה בו.
ויקרא כ"ב כא

גליון הש"ס

רש"י א"ה אין פוסקין
ובי"ט רש"י לקמן דף ג'
פי' א"ה מוס חמיי
וממכר: בא"ד בספר
ע"ה. מלשון דשים סוסה
דף ג' ע"ה וכן בעזרה וכו'
והוה בתמיה ח' ועי'
פסח' דף ג' ע"ב:

מוסר רש"י

אמר מום ואמר כל
מום. כלומר מום לא יהיה
בו. מ'י' למיכת ומכיל כל
מום. ויחמא סוס (תוספות
ו). מחתכין את
הדלוטין. התלשין ומיחו
סחמן ואף למחל בהמה
קרימי אלא לחם. ונתן
קו"ו ולא אמרינן מיקיין הן
לכמה למחל חרם הן
(שם ע"ה) ולא אמרינן
גרמא דלא לנורן הוא
לש"י ג'. ואת הנבלה.
שמתנה חיים ויון
השמשות ויחמא עומת
לחם אפ"ה מחתכין
(שבת ק"ט) ואת
שמתנה כבת. דבין
השמשות לא היתה עומת
לחליל כלבים. אפילו הכי
שרי דלית לן מוקפה בשבת
(לש"י ג'. מודה היה ר'
שמעון. דלש"י דאמר
מחתכין הנבלה לפני
הכלבים. הני מילי כמסוכנת
דדעמיה עליה מחתכין
לכלבים. אבל מודה היא
כבעלי חיים. כלומר
בבביות שמתו שאמרינן
(שבת מה').

לי. נחלה גדול לדין דתמיהה היתה המייטת דמיה עליה מחתכין ויכר כריף כזו כ"ה ע"ה.

